

Arrest

**nr. 179 232 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 mei 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 mei 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 augustus 2016.

1.3. Op 31 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Somaliër te zijn en de Somalische nationaliteit te bezitten. U verklaart op 2 maart 2000 geboren te zijn in Baardheere stad (Baardheere district, provincie Gedo). U zou op jonge leeftijd naar de wijk Dharkenley in Mogadishu zijn verhuisd en daar tot aan uw vertrek met uw (half)broers en (half)zussen bij uw tante langs moederskant, S.(...), hebben gewoond. Het leeftijdsonderzoek in België wees uit dat u geboren bent in 1993 en bijgevolg niet minderjarig bent.

U verklaart dat u en een zekere A.(...) door jullie Koranleraar op een dag werden meegenomen naar een trainingskamp van Al-Shabaab in een stad genaamd Ceel Ashabiyaha in de buurt van Afgoye. U zou een maand lang een opleiding hebben gehad en op een nacht de kans hebben gekregen om te ontsnappen. Samen met A.(...) zou u over een muur gesprongen zijn. U zou uw voet hierbij hebben gebroken. U verklaart dat jullie een lift kregen van een sjeik die u naar het ziekenhuis 'Medina' bracht in Mogadishu. Daar zou u enige tijd hebben verbleven. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou u nog even bij uw tante S.(...) in Dharkenley hebben verbleven alvorens te vertrekken. Uw tante zou een stuk grond in Baardheere hebben verkocht om uw reis te betalen.

U stelt op 20 maart 2015 te zijn vertrokken vanuit Mogadishu. U zou via Kenia, Oeganda, Soedan en Libië zijn gereisd om vanuit Libië de boot te nemen naar Italië. Vanuit Italië reisde u verder tot België waar u op 11 mei 2015 aankwam en de volgende dag een asielaanvraag indiende.

U zou via uw tante hebben vernomen dat de autoriteiten u 1 keer zijn komen zoeken in 2015. Nadien zou er niets gebeurd zijn. Uw broer N.(...) zou op 31 juli 2016 zijn per toeval zijn omgekomen toen er een bomaanslag werd gepleegd nabij het gebouw van de CID (Criminal Investigation Department). U hebt vernomen dat hij daar met zijn tuc tuc stond.

Ter staving van uw verklaringen legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid bij uw aankomst in België geen geloof kan worden gehecht. Op basis van een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat u in mei 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. Uw geboortjaar werd na dit onderzoek vastgelegd op 1993 in plaats van 2000 zoals u verklaarde. U blijft echter op het CGVS volhouden dat u minderjarig bent (gehoorverslag CGVS, p. 5). Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u hebt getracht de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven. Dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voort dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de hele lijn tegenstrijdig zijn waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding. Eerst en vooral klopt er helemaal niets van het tijds kader waarin u uw problemen schetst. Ook de locatie waar uw problemen zich zouden hebben afgespeeld, wijzigt constant doorheen uw verklaringen. Hierbij dient er evenwel de bemerking te worden gemaakt dat er geenszins van u verwacht wordt dat u exacte datums zou geven (en dit werd u ook duidelijk gemaakt), maar dat er wel kan worden verwacht dat u een zicht geeft op uw situatie en hierbij uw problemen in tijd en ruimte kunt kaderen. Wanneer u aan het begin van het gehoor gevraagd wordt waar u bent geboren, verklaart u dat u in Baardheere bent geboren, maar dat u in Mogadishu opgroeide. U verklaarde zich niet te herinneren hoe oud u was omdat u echt klein was (gehoorverslag CGVS, p. 5). U zou zich zelfs niets herinneren van uw leven in Baardheere en weet bijgevolg ook niet waar ergens in Baardheere u bent geboren (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd waarom u naar uw tante in Mogadishu verhuisde, moet u het antwoord schuldig blijven. U komt niet verder dan te zeggen dat uw moeder u had meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Later verklaart u daarentegen dat uw tante u was komen halen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart op dat moment eveneens dat u naar Mogadishu verhuisde omdat de Koranleraar 'ons naar Al-Shabaab (verder AS) heeft gebracht' (gehoorverslag CGVS, p. 7). Met deze uitspraken beweert u plots dat u omwille van problemen met AS

naar Mogadishu verhuisde, terwijl u voordien verklaarde de redenen van uw vertrek uit Baardheere niet te kennen. U zou zo klein geweest zijn dat u zich zelfs niets van Baardheere herinnert. Over uw contact met uw moeder bent u eveneens zeer vaag. Enerzijds zegt u nooit naar Baardheere te zijn teruggekeerd nadat u naar Mogadishu verhuisde. Anderzijds verklaart u dat u uw moeder voor het laatst zag in Baardheere omdat u altijd bij uw moeder in Baardheere hebt geleefd en 3 jaar geleden gewond geraakte en uw moeder toen voor het laatst hebt gezien. U wordt tijdens het gehoor meermaals gewezen op uw verwarrende verklaringen en wordt gevraagd om dit uit te leggen, maar maakt uw tegenstrijdige verklaringen alleen maar erger. U verklaart plots dat u altijd bij uw moeder hebt verbleven tot u problemen hebt gekregen en dat u nadien met uw tante moest meegaan. U verwijst naar de problemen waarbij u gewond geraakte aan uw been en waardoor u uiteindelijk het land hebt verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 8). Aangezien dit probleem uw vluchtaanleiding was, zou dit betekenen dat u toch in Baardheere woonachtig was ten tijde van uw problemen met AS. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd om dit te verduidelijken en wanneer u voor het laatst in Baardheere was, komt u niet verder dan te zeggen dat u klein was (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze tegenstrijdigheden worden alleen maar groter wanneer u verklaart dat uw Koranlessen in Mogadishu plaatsvonden, dat u die lessen daar al 2 jaar volgde en dat uw Koranleraar uit Mogadishu u naar een kamp van AS bracht (gehoorverslag CGVS, p. 20). Hieruit blijkt dan weer dat uw problemen zich afspeelden in Mogadishu en niet in Baardheere. Dat blijkt eveneens uit uw verklaringen over uw werk. U zou 2 jaar voor uw vertrek gedurende 2 maanden hebben gewerkt als schoenenpoetser in Mogadishu en met dit werk zijn gestopt toen u problemen kreeg met AS en daarna meteen zijn vertrokken. U voegt daar meteen aan toe dat u omwille van uw been nog 6 maanden in het ziekenhuis zou hebben gelegen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw verklaringen zijn zodanig verwarrend omdat ze constant wijzigen en ze geen enkele logica bevatten. Hoewel u aanvankelijk vertelde dat u 3 jaar geleden gewond geraakte en toen uw moeder voor het laatst zag in Baardheere en bijgevolg naar Mogadishu verhuisde, verklaarde u later dat u 2 jaar geleden gedurende 2 maanden als schoenenpoetser hebt gewerkt en tijdens dat werk problemen hebt gekregen met AS. Aangezien u in uw hele leven slechts met 1 probleem werd geconfronteerd, met name het feit dat uw Koranleraar u zou hebben meegenomen naar AS en u daar een training zou hebben gekregen, kan er geen verwarring zijn ontstaan omwille van het feit dat u naar verschillende problemen in het verleden zou verwijzen. U verklaart immers letterlijk dat u voordien (voordat uw leraar u naar AS bracht) nooit problemen hebt gehad met AS en dat u voordien nooit contact had gehad met AS (gehoorverslag CGVS, pp. 18-19). Tijdens de bespreking van uw vluchtrelaas stapelen de tegenstrijdigheden zich verder op. U verklaart wederom dat uw problemen 3 jaar geleden begonnen. U verklaart opnieuw zeer duidelijk dat u asiel aanvraag op 12 mei 2015 en op 20 maart 2015 bent vertrokken uit Somalië (gehoorverslag CGVS, p. 19). U zou zich de datum van uw vertrek goed kunnen herinneren omdat u toen gewond geraakte (gehoorverslag CGVS, p. 9). U voegt daaraan toe dat u 1 maand bij AS bent gebleven, nog 4 weken in Somalië hebt verbleven en niet langer en dat u daarna bent vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit zou betekenen dat uw problemen ten vroegste in januari 2015 begonnen en bijgevolg amper 1 jaar en 8 maanden geleden en geen 3 jaar geleden zoals u blijft herhalen. Kort daarna past u uw verklaringen aan en zegt u dat u 60 dagen in het ziekenhuis bent gebleven en nadien bent vertrokken. In het begin van het gehoor had u verklaard dat u 6 maanden in het ziekenhuis had gelegen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer u op deze tegenstrijdige verklaringen wordt gewezen, verklaart u opnieuw dat u klein was toen u uit Baardheere wegging en dat u in Mogadishu opgroeide, daar problemen kreeg en vertrok (gehoorverslag CGVS, pp. 23-24). Dergelijke beknopte uitleg kan uw verwarrende verklaringen niet verduidelijken. Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd wordt naar uw verblijf in het ziekenhuis, verklaart u dat u ongeveer 1 maand in het ziekenhuis lag, u naar het huis van uw tante ging en dan bent vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 27). Even daarvoor had u gezegd dat u in 2 verschillende ziekenhuizen had gelegen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gewezen op deze verwarrende verklaringen, verklaart u dat u eerst in het ene ziekenhuis was en daarna 6 maanden in een ander ziekenhuis lag. U past uw verklaringen opnieuw aan (gehoorverslag CGVS, p. 28). Uw constant wijzigende en tegenstrijdige verklaringen zorgen ervoor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vermeende vluchtaanleiding.

Daarenboven zijn uw verklaringen over uw verblijf bij AS en uw ontsnapping dermate beknopt waardoor alle doorleefdheid ontbreekt (gehoorverslag CGVS, p. 17). Zo verklaart u simpelweg het volgende: "De leerkracht bracht mij naar AS en AS heeft ons een training gegeven en zij begonnen ons te trainen en op een gegeven moment heb ik samen met een andere jongen een poging gedaan om te ontsnappen. Ik sprong over een muur." Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer details te vertellen over het moment waarop uw leerkracht u meenam, komt u niet verder dan dezelfde beknopte bewoordingen. Nadat u een tweede keer wordt aangespoord om meer te vertellen over het verloop van deze gebeurtenissen, vertelt u wederom hetzelfde (gehoorverslag CGVS, p. 19). Kortom, u geeft geenszins de

indruk daadwerkelijk naar een kamp van AS te zijn meegenomen. Pas nadat u een derde keer wordt aangemoedigd om te vertellen hoe u uiteindelijk bent meegegaan met de Koranleraar, slaagt u erin om iets meer omkadering te geven. Hij zou u en de andere jongen, A.(...), gezegd hebben om elders naar een lezing te gaan en dat u op die manier op een plaats met gemaskerde mannen terecht was gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Aangezien u eerder reeds 3 keer de kans had gekregen om uw volledige verhaal te vertellen en meer details te geven over die specifieke gebeurtenis, kan alleen geconcludeerd worden dat alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt. Verder kan er worden verwacht dat u meer kunt vertellen over de andere jongens die u vergezelden. Hoewel u verklaart dat naast u en A.(...) later ook nog 5 andere leerlingen door uw Koranleraar werden meegenomen en dat ook die jongens over de muur waren gesprongen, kent u enkel van de jongen die samen met u werd meegenomen de naam. Toen u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd naar de namen van de twee andere jongens die samen met u werden meegenomen, kende u van geen van hen de namen. Dat is eigenaardig gelet op het feit dat A.(...) een vriend van u was. U ontkent dit te hebben gezegd op DVZ (gehoorverslag CGVS, pp. 21-22). Ook uw verklaringen over de plaats waar u naartoe werd gebracht, stroken niet met uw verklaringen op DVZ. Hoewel u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart te zijn meegenomen naar een plaats richting Afgoye, genaamd Ceel Ashabiyaha, staat er op uw minderjarigenfiche dat u naar Baardheere werd meegenomen. Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u dat het klopt. U bevestigt zonder na te denken en verklaart dan weer dat u werd meegenomen naar Mogadishu en dat de training in Mogadishu heeft plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wat betreft uw verklaringen over uw verblijf bij AS, kan er eveneens worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent zeer beknopt zijn en bijgevolg geenszins doorleefd. U kan niet meer vertellen dan dat u 'in een normale gevangenis zat, u op de grond sliep, u eten kreeg van een gemaskerde man en op een gegeven moment besloot te ontsnappen en over een muur sprong' (gehoorverslag CGVS, p. 24). Van iemand die daadwerkelijk een maand lang bij AS heeft gezeten, kan worden verwacht dat deze spontaan meer details kan vertellen over zijn verblijf wanneer die daartoe wordt aangemoedigd. U slaagt hier echter niet in. Ondanks het feit dat u een maand lang samen met 2 andere jongens een kamer zou hebben gedeeld, kent u enkel van A.(...) de naam. Over de andere jongen kunt u niets vertellen. U zou ook enkel de naam kennen van de persoon die u eten bracht en die tevens trainingen gaf. Nochtans zou u 3 leraars hebben gehad. Wanneer u wordt gevraagd waarvoor u zou worden ingezet, is het enige wat u kunt zeggen dat u het niet weet en dat u leerde met een geweer te schieten. U zou nergens op geschoten hebben, maar wel geleerd hebben hoe u het geweer moest openmaken (gehoorverslag CGVS, p. 25). Uw zeer beknopte verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Dat blijkt eveneens uit uw verklaringen over uw ontsnapping. Wanneer u wordt aangespoord om in detail te vertellen over uw ontsnapping, gebruikt u opnieuw de zeer beknopte bewoordingen die u gebruikte toen u uw volledige relaas vertelde: "u sprong over de muur, brak uw voet en werd meegenomen naar een ziekenhuis" (gehoorverslag CGVS, p. 25). U slaagt er evenmin in te kaderen hoe jullie de kans kregen om te ontsnappen. Op elke vraag die u gesteld wordt, geeft u het ene na het andere beknopte antwoord (gehoorverslag CGVS, p. 26). Kortom, uw verklaringen zijn over de hele lijn dermate vaag, beknopt en tegenstrijdig, waardoor er aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtaanleiding geen enkel geloof kan worden gehecht.

Gelet op het feit dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met AS, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat er na uw vertrek militairen van het Somalische leger naar uw huis zijn gekomen in Mogadishu om naar u te vragen. Dit zou ergens in 2015 hebben plaatsgevonden en het enige wat u hierover kunt vertellen is dat zij vroegen 'waar is A.(...)' en dat ze weggingen omdat u er niet was. Nadien zou er niets gebeurd zijn (gehoorverslag CGVS, pp. 11-12). Ook deze vage verklaringen kunnen de Commissarisgeneraal niet overtuigen dat u een gezocht persoon bent omwille van de door u opgenoemde redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier)

blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asiellozers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september

2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Somalië vermoord te worden door de radicale terreurgroep Al Shabaab wegens zijn ontsnapping uit het trainingskamp van Al Shabaab in de stad Ceel Ashabiyaha. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven, namelijk dat Al Shabaab in samenwerking met de Koranleraar een aantal jongeren, waaronder hijzelf, heeft meegenomen naar een trainingskamp met de bedoeling later ingezet te worden in de burgeroorlog. Na zijn ontsnapping uit het trainingskamp werd een arrestatiebevel tegen hem uitgevaardigd door het Somalische leger wegens zijn betrokkenheid bij Al Shabaab. Verzoeker meent dat hij aan de hand van zijn coherente verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontegensprekelijk heeft aangetoond dat zijn leven in

gevaar is naar aanleiding van de dreigementen van Al Shabaab en het Somalische leger. Hij ontkent dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd tijdens het gehoor. Gezien de bedreiging waarmee hij werd geconfronteerd en het feit dat hij een doelwit van Al Shabaab en het Somalische leger is geworden, had verzoeker naar eigen zeggen geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet kan rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Verzoeker vervolgt dat hij in Somalië geen intern vluchtalternatief heeft en dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden. Verzoeker meent dat hij derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van Al Shabaab en het Somalische leger en dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel werpt verzoeker op dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij geboren is in het jaar 2000. Indien hij zou geboren zijn in het jaar 1993, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, houdt dit in dat hij thans de leeftijd van 23 jaar zou hebben, hetgeen absoluut niet blijkt aan de hand van zijn uiterlijk, dat integendeel aangeeft dat hij wel degelijk in 2000 geboren is. Verzoeker vervolgt dat hij bij het indienen van zijn asielaanvraag zijn leeftijd heeft opgegeven zoals hij deze van zijn ouders heeft vernomen. Er kan geen sprake zijn van een poging om de asielinstanties te misleiden omtrent zijn leeftijd aangezien hij hier geen belang bij heeft, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij werd geboren in een dorp waar de registratie van geboortes niet evident is. Als zijn ouders hem verteld heeft dat hij in het jaar 2000 werd geboren, dan is dit de enige informatie die hij heeft omtrent zijn leeftijd.

In een tweede onderdeel poneert verzoeker dat hij aannemelijke informatie heeft gegeven omtrent zijn problemen met Al Shabaab, zijn verblijf en zijn opleiding in het trainingskamp van Al Shabaab, zijn ontsnapping uit dit kamp, zijn geboorteplaats, zijn leeftijd, de laatste contacten met zijn moeder enz., en dat er van tegenstrijdige verklaringen geen sprake kan zijn. Verzoeker werpt op dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn zeer jonge leeftijd, het feit dat hij op zeer jonge leeftijd problemen met Al Shabaab heeft gekend en het gegeven dat hij geen ervaring heeft om zijn verhaal als een volwassene weer te geven. Hij voegt hieraan toe *“Als de Protection Officer problemen met de verklaringen van verzoeker heeft, is dit niet aan verzoeker te wijten. Integendeel, stelt verzoeker tijdens zijn gehoor vast dat de Protection Officer geen geduld heeft. Meer nog, waren de gestelde vragen soms voor verzoeker onduidelijk gezien zijn zeer jonge leeftijd en dat hij niet geschoold is.”*

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker merkt op dat het conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst, Zuid- en Centraal-Somalië, toeneemt ten gevolge van terreuraanslagen door Al Shabaab en dat de inwoners van Zuid- en Centraal-Somalië niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten kunnen rekenen. Gezien de mate van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict in zijn regio van herkomst, is verzoeker van mening dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een mogelijke terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië, louter door zijn aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in dit verband naar *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014 en *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016 en hij wijst erop dat UNHCR in voormelde rapporten heeft aangegeven dat veel personen die Zuid- en Centraal Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus en dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Tevens verwijst hij naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadviezen, waaruit blijkt dat zowel de Belgische als de Nederlandse autoriteiten alle reizen naar Somalië afraden. Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in

de bestreden beslissing, Zuid- en Centraal Somalië, waaronder Mogadishu, een gevaarlijke regio is die tot op heden wordt geteisterd door gewelddadige terreuraanslagen en een burgeroorlog met Al Shabaab. Hij wijst er nog op dat in de bestreden beslissing zelf wordt toegegeven dat er op heden een “beperkte opvolging en verslaggeving is omtrent de gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië met als gevolg dat er op heden geen overzicht mogelijk is”. Verzoeker meent dan ook dat de situatie in Mogadishu een uitzonderlijke situatie is, dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Somalië het reële risico loopt om getroffen te worden door het gewapend conflict in Mogadishu en dat er in Somalië geen intern vluchtalternatief meer is.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het reisadvies Somalië van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, geraadpleegd op 21 september 2016 en het reisadvies Somalië van de Nederlandse overheid, geldig op 21 september 2016.

2.4.2. Op 7 november 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aan zijn beweerde minderjarigheid bij zijn aankomst in België geen geloof kan worden gehecht daar zijn geboortjaar na een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgelegd op 1993 in plaats van 2000 zoals hij verklaarde, (ii) zijn verklaringen over de hele lijn dermate vaag, beknopt en tegenstrijdig zijn waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtaanleiding, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (iii) aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab, evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat er na zijn vertrek militairen van het Somalische leger naar zijn huis in Mogadishu zijn gekomen om naar hem te vragen, temeer hij ook hieromtrent vage verklaringen aflegt en (iv) niettegenstaande de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 augustus 2016 (CG nr. 1513514), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit

kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met Al Shabaab en het Somalische leger.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Immers, in zoverre verzoeker volhardt dat hij geboren is in het jaar 2000, hetgeen volgens hem ook blijkt aan de hand van zijn uiterlijk, hij aanhaalt dat hij enkel de leeftijd heeft meegedeeld zoals hij deze van zijn ouders heeft vernomen, en hij derhalve vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen omtrent zijn leeftijd en aan zijn minderjarigheid op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op datum van 21 mei 2015 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,6 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is (stuk 14). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker kan het resultaat van de medische analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij aldus niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Verzoekers kritiek dienaangaande in het verzoekschrift wordt dan ook niet in overweging genomen.

Gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven, hetgeen afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

2.6.2. Waar verzoeker er voorts op wijst dat hij getracht heeft om zo coherent mogelijk te antwoorden op de hem gestelde vragen doch hij, gelet op zijn jonge leeftijd, geen ervaring heeft om zijn verhaal als een volwassene weer te geven, slaagt hij er evenmin in een valabele verklaring te bieden die het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen kan vergoelijken. De Raad benadrukt in dit verband dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezes voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij afdoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen *in casu* allerminst het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker daarnaast suggereert dat de gebreken in zijn verklaringen niet aan hem te wijten zijn doch wel aan het feit dat de protection officer tijdens het gehoor geen geduld had, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo het geduld van de protection officer tijdens het gehoor op de proef werd gesteld is dit immers niet de oorzaak maar wel het gevolg van verzoekers zeer vage, beknopte, verwarrende, geenszins doorleefde, constant wijzigende en tegenstrijdige verklaringen, die geen enkele logica bevatten. Tot slot licht verzoeker niet *in concreto* toe welke vragen tijdens het gehoor voor hem onduidelijk zouden zijn geweest.

2.6.3. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat er na zijn ontsnapping uit het trainingskamp een arrestatiebevel lastens hem werd afgeleverd door het Somalische leger, benadrukt de Raad vooreerst

dat verzoeker in gebreke blijft een dergelijk arrestatiebevel voor te leggen. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker ook middels zijn verklaringen niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij door het Somalische leger zou worden gezocht. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht geoordeeld als volgt: *“Gelet op het feit dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met AS, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat er na uw vertrek militairen van het Somalische leger naar uw huis zijn gekomen in Mogadishu om naar u te vragen. Dit zou ergens in 2015 hebben plaatsgevonden en het enige wat u hierover kunt vertellen is dat zij vroegen ‘waar is A.(...)’ en dat ze weggingen omdat u er niet was. Nadien zou er niets gebeurd zijn (gehoorverslag CGVS, pp. 11-12). Ook deze vage verklaringen kunnen de Commissarisgeneraal niet overtuigen dat u een gezocht persoon bent omwille van de door u opgenoemde redenen.”*

2.6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige in wezen beperkt tot het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het volharden in en herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvrager kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. De uitgebreide motivering op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvrager, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico

op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan (COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016) blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)*” van mei 2016 en de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, duren voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Het geweld in Mogadishu neemt inderdaad de vorm aan van enerzijds complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asiellozers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren er diverse objectieve elementen moeten meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren en ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt neemt de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants waar vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders komen, en op overheidsgebouwen of -instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verboden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In de aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wijst er nog op dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat algemeen genomen, een “gewone burger” bij een terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het “Upper Tribunal” stelt nog dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het “Upper Tribunal” meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele

handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations enz., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Het rapport *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014 en het advies *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016 werd in rekening genomen in de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016. De (beknopte) informatie verschaft in de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadviezen bevestigt het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven. Uit deze reisadviezen, die overigens slechts gericht zijn aan Belgische respectievelijk Nederlandse onderdanen die van plan zijn om naar Somalië te reizen doch geenszins een leidraad vormen voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Somalische nationaliteit bezitten, kan aldus geenszins blijken dat de situatie in Mogadishu actueel van dien aard is dat er voor burgers aldaar sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker geen informatie bijbrengt die kan aantonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te maken voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS